

وقتی دوراهی را درست تشخیص دادی، خیالت راحت باشد که اگر حداقل‌هایی را داشته باشی، راه را هم درست انتخاب می‌کنی. اصلاً دیگر نباید گفت «درست»، باید گفت «زیبا». خوب معلوم است کسی که تمام هم‌وغم‌ش آخرت است، دنیا را به هیچ می‌انگارد و انتخاب‌هایش را نورانی می‌کند. چنین فردی چون یک چیز مهم دارد، همیشه بهترین‌ها را انتخاب می‌کند. آن یک چیز چیست؟ عزت!

عزت اگر بود، دیگر همه چیز رو به راه می‌شود. چون برای آدم عزیز، نه ذلت گناه پذیرفتنی است و نه ذلت تواضع در مقابل گناه‌کار. حالا اگر این آدم عزیز سیدالشهدا باشد و دوراهی پیش رو را افراد ذلیلی چون یزید و ابن‌زیاد ایجاد کرده باشند، دیگر انتخاب درست یعنی چه؟ این جا باید به دنبال انتخاب زیبا بود، انتخاب زیبایی که به زیباترین شکل بیان می‌شود:

أَلَا وَإِنَّ الدَّعِيَّ ابْنَ الدَّعِيِّ قَدْ رَكَّزَ بَيْنَ اثْنَتَيْنِ: بَيْنَ السِّلَّةِ وَالذِّلَّةِ؛ وَهَيْهَاتَ مِنَّا الذِّلَّةُ.
آگاه باشید که این مرد بی‌پدر؛ حرام‌زاده پسر حرام‌زاده (عُبَیدالله بن زیاد) مرا بر سر دوراهی نگه داشته است: یا با شمشیر جنگ کردن و شربت شهادت نوشیدن، و یا تن به ذلت و خواری دادن؛ وَهَيْهَاتَ مِنَّا الذِّلَّةُ، چقدر ذلت از ما دور است!

با این جملات حماسی و زیبا، تعجب ندارد که بعضی‌ها ذلت سازش را ترجیح می‌دهند بر عزت مقاومت؟